

μέχρι τῶν συνόρων τῆς Τεγέας, διὰ τῶν 300 λογάδων ἰπέων, οἵτινες ἦσαν ἐπιτετραμμέ-
νοι τὴν φύλαξιν καὶ τὴν ἀστυνομίαν τῆς χώρας.

Περὶ τῶν συμβάντων κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 480 ἔτους καὶ τοὺς πρώ-
τους τοῦ 479 ὀλίγας ἔχομεν εἰδήσεις. Ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ σταθμεῖον Μαροδόσιος ἀνέβαλε
μέχρι τοῦ Ἰουλίου μηνὸς τὰς νέας ἐχθροπραξίας, ἀδελφὸν διατί. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἀρτά-
βαζος, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἠναγκάσθη νὰ διατρίψῃ ἐφ' ἰκανὸν χρόνον
εἰς Μακεδονίαν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὸς ὑποχειρίους τοὺς κατοίκους τῆς Παλλήνης, ἥτοι
τῆς μεσημβρινοδυτικτέρας τῶν τριῶν γλωσσῶν ἢ μικρῶν χερσονήσων, εἰς αἷς ἀπολήγει
ἢ μεγαλύτερα χερσονήσους, ἢ Χαλκιδικὴ καλουμένη, οἵτινες ἀπέπτυσαν τὴν περσικὴν
κυριαρχίαν· καὶ τῆς μὲν Ὀλύμπου, πόλεως κειμένης ἔξω τῆς παλληνικῆς χερσονήσου,
ἐγένετο εὐχερῶς κύριος, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ποτιδαίας, ἥτις φράσσει τὸν ἰσθμὸν δι' οὗ ἡ Παλ-
λήνη συνάπτεται μετὰ τῆς Χαλκιδικῆς· ἐπειδὴ ὁμοῦ μετὰ τρίμηνον ματαίαν ταύτης
πολιορκίαν ἐπανῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν, μόνη ἢ περίστασις αὕτη δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ
τὴν ὑπερβολικὴν βραδύτητα τῆς τοῦ Μαροδονίου στρατείας. Ἀφ' ἐτέρου ἐν ἔαρι τοῦ 479
ἔτους ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἰς 110 πλοῖα συμποσούμενος καὶ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης
Λεωτιχιδὴν τεταγμένος, εἶχε μὲν συνέλθει εἰς Αἴγινα καὶ προχωρήσει μέχρι Δῆλου,
ἀλλὰ δὲν προέβη περαιτέρω μέχρι σχεδὸν τοῦ τέλους τοῦ Αὐγούστου μηνός, καίτοι θερ-
μῶς παρακαλούμενος νὰ προβῇ μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τῶν Χίων, τῶν Σαμίων
καὶ τῶν ἄλλων Ἰώνων, οἵτινες ἔλεγον ἑαυτοὺς εἰσὶν εὐτοίμους νὰ ἀποστατήσωσιν.

Καὶ περὶ τῶν Ἀθηναίων δέ, οἵτινες, ἅμα μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἀναχώρη-
σιν τοῦ Ξέρξου, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πολλὰ παθοῦσαν πόλιν καὶ χώραν αὐτῶν, ἄλλο δὲν
ἠξεύρομεν εἰμὴ ὅτι τῷ 479 δὲν ἀνέθεσαν πλέον τὰ πράγματα εἰς τὸν Θεμιστοκλέα. Οἱ
ἐπιφανέστεροι τῶν στρατηγῶν οὓς ἐξελέξαντο, μικρὸν πρὸ τῆς δευτέρας ἐπιδρομῆς τῶν
Περσῶν, ἦσαν ὁ Ξάνθιππος καὶ ὁ Ἀριστείδης. Πολλοὶ ἀπέδωκαν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ
Θεμιστοκλέους κατὰ τὰς ἐκλογὰς ταύτας εἰς τὸν φθόνον τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἕνεκα
τοῦ μεγάλου ὀνόματος τὸ ὁποῖον ἐκτήσατο καὶ τῶν ἐξαιρέτων τιμῶν αἷς ἔλαβεν ἐν
Σπάρτῃ. Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι τινὲς τῶν Ἀθηναίων ἐφθόνησαν τὸν ἄνδρα, ὁ δὲ Ἡρό-
δοτος διηγεῖται ὅτι Τιμόδημος τις ἀφιδναῖος, ἐκδηλῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν, ἐχλεύαζε
τὸν Θεμιστοκλέα ἐπανελθόντα ἐκ Λακεδαιμόνος, καὶ ἤξιον ὅτι διὰ τὰς Ἀθήνας ἔλαβεν
ἴσα ἔλαβε γέρα παρὰ Λακεδαιμονίων, ὅχι δι' ἑαυτόν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔπαυεν ἐπανάλαμ-
βάνων ταῦτα, ὁ Θεμιστοκλῆς, μὴ ἀνεχόμενος ἐπὶ πλέον τὴν φλυαρίαν ἐκείνην «ἔχεις δι-
καιον», τῷ εἶπεν εὐφρέστατα· οὔτε ἐγώ, ἂν ἦμην Βελβινίτης (δηλαδὴ κάτοικος τοῦ μι-
κροῦ νησιδίου τοῦ σήμερον ὀνομαζομένου Ἅγιος Γεώργιος), ἦθελον τιμηθῆ οὕτω παρὰ
τῶν Σπαρτιατῶν, οὔτε σύ, ὦ ἄνθρωπε, καίτοι Ἀθηναῖος ὢν». Ἄλλ' οἱ πλείοτεροι τῶν
Ἀθηναίων δὲν ἐκινουῦντο βεβαίως ὑπὸ τοιούτων εὐτελῶν αἰσθημάτων. Ἀπόδειξις τούτου
εἶναι ὅτι μετ' ὀλίγον βλέπομεν πάλιν τὸν Θεμιστοκλέα πρωταγωνιστοῦντα ἐν τῇ πατρίδι
αὐτοῦ, τῷ δὲ 479 οἱ Ἀθηναῖοι προετίμησαν ἄνδρας ἄλλους, διότι, μαθόντες τὴν τε με-
γάλην περὶ Ἀρτεμισίον δωροδοκίαν καὶ τὴν οἰκτρὰν περὶ Ἄνδρον καταπίεσιν, ἠθέλη-
σαν νὰ διδάξωσιν αὐτόν, ὅπως πρὸ δωδεκαετίας ἐδίδαξαν τὸν Μιλτιάδην, ὅτι οὐδ' αὐτὸς
ὁ σωτὴρ τῆς πατρίδος δικαιούται νὰ ἀτιμάσῃ αὐτήν. Μάθημα ἀξιοσημείωτον καὶ μαρτυ-
ροῦν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον φθάσει τότε εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς πολιτικῆς συνέ-
σεως καὶ τῆς ἠθικῆς διαμορφώσεως. Τῶνόντι, ὑπάρχουσιν ἔθνη ἀνίκανα νὰ γεννήσωσι
μεγάλους ἄνδρας· ὑπάρχουσιν ἔθνη ἰκανὰ μὲν νὰ παραγάγωσιν ἄνδρας μεγάλους, ἀλλὰ
παιδαγωγούμενα ὑπ' αὐτῶν, ἀπαξ ἀναδειχθέντων τελευταῖον ὑπάρχουσιν ἔθνη τὰ ὁποῖα

